

קָבֵץ

תּוֹךְ הַנֶּחֱל

דְּבוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים, מְעוֹרְרִים מְאִירִים וּמְחַזְקִים, מְהַנְחֵל נוֹבֵעַ
מְקוֹר חֲכָמָה נוֹבְעִים, לְהַחְיֹת נַפְשׁוֹת וּמְשִׁם יִשְׁקִין הַעֲדָרִים, לְהַתְעוֹרֵר
וּלְהַתְחַזֵּק בְּעֲבוֹדַת הַשֵּׁם - מִפֶּל דְּרָגָה אֲשֶׁר בָּהּ יְהִיוּ נִמְצָאִים

מֵאֵת

כְּבוֹד קִדְשַׁת מוֹתֵרָא"ש שְׁלִיט"א

אֲשֶׁר נִאֶמְרוּ בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ

פְּרִשַׁת פְּנִיחָם

שְׁנַת תשע"א

יֵצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי תַלְמִידֵי הַיֵּכֶל הַקֹּדֶשׁ

תּמוז תשע"ב

ליל שבת קדש

ליל שבת קדש פְּרִשֶׁת פְּנִיָּהם ה'תשע"א

בליל שבת קדש בסעודה ראשונה, דבר מוהר"א ש"נ"י דבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רבנו ז"ל בלקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קפ"ו, המדבר במדה פגגד מדה ומארץ ישראל, עין שם.

פתח ואמר מוהר"א ש"נ"י, רבנו ז"ל אומר, כתיב (תהלים סב, יג): "לך ה' החסד כי אפה תשלם לאיש כמעשהו", הינו שהוא חסד גדול מאת השם יתברך שהוא משלם לאדם מדה פגגד מדה, שעל ידי זה הוא מבין לפשפש כמעשיו ולידע החטא שפגם בו ולשוב בתשובה, אך דע, שעקר מה שמשלם השם יתברך מדה פגגד, הוא פארץ ישראל, כמה שפגגד (איוב כ, כז): "יגלו שמים עונו וארץ מתקוממה לו", 'ארץ' הינו בחינות ארץ ישראל, היא מתקוממה לו ושם נתגלה עונו, כי שם מדקדקין לשלם

לְאִישׁ כַּמְעַשְׂהוּ, מִדָּה בַּנֶּגֶד מִדָּה, וְזֶה שְׂכָתוֹב עַל אֲרֶץ יִשְׂרָאֵל (בַּמִּדְבָּר יג, לב): "אֲרֶץ אֲכָלֶת יוֹשְׁבֶיהָ", רֵאשִׁי תְבוֹת אֶתְהָ תִשְׁלַם לְאִישׁ כַּמְעַשְׂהוּ, וְעַל כֵּן הַיּוֹשְׁבִים שָׁם בְּאֲרֶץ יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם עַל הָרֵב יִסּוּרִין, מִחֲמַת שְׂמֻמֵּהֶרִים שָׁם לְשִׁלָּם לְאִישׁ כַּמְעַשְׂהוּ, עַד כֵּאֵן לְשׁוֹן רַבְּנוּ ז"ל.

וְהַסְּבִיר מוֹתֵרָא "ש ג", כִּי הִנֵּה רַבְּנוּ ז"ל מְגַלֵּה בְּתוֹרָה זֶה סוּד גְּדוֹל בְּעֵינֵי תַקּוּן הַמּוֹדוֹת, אֵיךְ כָּל אָדָם יִזְכֶּה לְתַקֵּן מוֹדוֹתָיו, וְלִבּוֹא לְיַדֵּי שְׁלֵמוֹת, וְהוּא, עַל יְדֵי שְׂיֻדְעָ שְׂהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁלָּם לְכָל אָדָם מִדָּה בַּנֶּגֶד מִדָּה, וְכִמוֹ שְׂאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (סוֹפָה ח' ע"א) בְּמִדָּה שְׂאָדָם מוֹדֵד, בֵּה מוֹדֵדִין לוֹ, וְלִכֵּן בְּשְׂאָדָם רוֹאֶה שְׂעוֹבֵר עָלָיו אֵיזָה צַעַר אוֹ אִילוּ יִסּוּרִין, יִזְכֶּר תַּכְּרָף וּמִיד שְׂהֵלֵא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁלָּם בְּכָל עֵינֵי מִדָּה בַּנֶּגֶד מִדָּה, וְאִם כֵּן, מִן הַסֵּתֶם פָּגַם בְּאִיזוֹ מִדָּה הַדּוּמָה לְמָה שְׂעוֹבֵר עָלָיו, וּמִן הַשְּׂמִים מְרַמְזִים לוֹ שְׂיִתְקַן אוֹתָהּ, כִּי אֵין כִּנְתַת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְנִקְם מִן הָאָדָם וּלְהַרְעֵ לוֹ, חַס וְשְׁלֹום, נַק כָּל רְצוֹנֵנוּ יִתְבַּרְךְ שְׂיִשׁוּב אָדָם בְּתִשׁוּבָה, וְיִתְקַן אֶת אֲשֶׁר פָּגַם, וְכִמוֹ שְׂכָתוֹב (יחזקאל לו, יא): "אָמַר אֱלֹהִים חִי אֲנִי נָאִם אֲדַנִּי ה' אִם אֶחָפֵץ בְּמוֹת הַרְשָׁע כִּי אִם בְּשׁוּב רְשָׁע מִדְּרָבּוֹ וְחָיָה שׁוּבוֹ שׁוּבוֹ מִדְּרָבְכֶם הַרְעִים וְלָמָּה תִּמּוֹתוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל"; וְלִכֵּן כְּשִׁיֵּשׁ לְאָדָם יִשׁוּב הַדַּעַת וְשִׁכָּל דְּקַדְשָׁהּ, הָרִי הוּא מִתְבּוֹנֵן בְּכָל דְּבַר אֲשֶׁר

עובר עליו, מהי המדה פנגד מדה שפדבר, ותכף ומיד שוב בתשובה, ועל ידי זה ממתיק מעל עצמו כל מיני צער ויסורים, וממשיך על עצמו רחמים וחסדים.

וזה מה שאמרו חכמינו הקדושים (עבודה זה נה ע"א): 'יסורין, בשעה שמשגורין אותן על האדם משביעין אותן שלא תלכו אלא ביום פלוני, ולא תצאו אלא ביום פלוני ובשעה פלונית, ועל ידי פלוני ועל ידי סם פלוני'; עין שם. כי כל דבר נמדד בשמים במדה מסימת ומדיקת, ובהשגחה עליונה מאד, ועקר הפונה לראות אם אדם ישים מבטו ומגמתו אל הקדוש ברוך הוא המסבב כל הסבות, ויתבונן במדה פנגד מדה שפדבר, ואז בנדאי ימתיק מעל עצמו כל מיני צער ויסורין, ויזכה לרחמים וחסדים גמורים.

ועקר ההתנגלות של דבר זה ביותר הוא בארץ ישראל, כי ארץ ישראל היא מקום גלוי האמונה, וכמו שכתוב (תהלים לו, ג): "שכן ארץ ורעה אמונה" (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ו'), ושם מתנגלה ביותר השגחתו יתברך הפרטי פרטיות, וכמו שכתוב (דברים יא, יב): "תמיד עיני ה' אלקיך ביה מרשית השנה ועד אחרית שנה". ולכן שם משלמים תכף ומיד מדה פנגד מדה, ועל ידי זה יכול אדם להתבונן תכף ומיד באיזו מדה פגם, ולחזור בתשובה

שְׁלֹמֶה עָלֶיהָ, וְכָל אָדָם, כְּפִי שְׁמֵדָבֶק עֲצָמוֹ אֶל הָאֱמוּנָה
הַקְדוּשָׁה, כֵּן נִמְשַׁכֶּת עָלָיו הָאֲרֶה מִקְדָּשֵׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְרוֹאֶה
אֶת יַד ה' בְּכָל אֲשֶׁר עוֹבֵר עָלָיו, וְתָמִיד חוֹזֵר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֹמֶה
מִדָּה בְּנֶגֶד מִדָּה, וְעַל יְדֵי זֶה זוֹכֶה לְדַבְּקוֹת אֲמִתִּית בּוֹ יִתְפַּכֵּךְ.

וְלָכֵן סִימָן מִבְּהֶק לְדַעַת אֶת מִדְּרַגַּת אֱמוּנָתוֹ שֶׁל אָדָם, וְאִיפּוֹא
הוּא אוֹחֵז בְּאֱמוּנָה, עַל יְדֵי תִקּוּן מִדוּתָיו, כִּי מִי שֶׁיֵּשֶׁשׁ לוֹ אֱמוּנָה,
הוּא מִתְבּוֹנֵן וּמְחַפֵּשׂ בְּכָל אֲשֶׁר עוֹבֵר עָלָיו, מֵהִי הַהִשְׁגָּחָה
הַפְּרָטִית שֶׁבְּכָל עֵינָיו, וְעַל אִיזוֹ מִדָּה מְרֻמְזִים לוֹ לְתִקּוּן, וְעַל יְדֵי זֶה
יֵשׁ לוֹ מְדוּת מְתַקְּנוֹת וַיִּשְׁרוּת, מֵה שְׂאִין כֵּן הִרְחוּק מֵאֱמוּנָה,
הִרְחוּק שְׁלוֹ גוֹרֵם לוֹ לְלַכֵּת בְּשִׁרְיוֹת לְבוֹ, וְלִהְיוֹת נִמְשָׁךְ אַחֵר
מִדוּתָיו וְתִאֲוֹתָיו הַרְעוּת, וְאִין לוֹ מְדוּת מְתַקְּנוֹת וַיִּשְׁרוּת, כִּי
מִתְנַהֵג כְּמוֹ פֶּרֶא אָדָם, רַחֲמָנָא לִי צִלָּן.

וְלָכֵן אֲשֶׁרֵי הַהוֹלֵךְ בְּדַרְכֵי הָאֱמוּנָה, וּמְמַשִּׁיךְ עַל עֲצָמוֹ קְדֻשַׁת
אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל תָּמִיד, שֶׁהוּא מְקוֹם הַתְּגַלּוֹת הָאֱמוּנָה, וּמִתְבּוֹנֵן
בְּכָל אֲשֶׁר עוֹבֵר עָלָיו, וּבְמִדָּה בְּנֶגֶד מִדָּה שֶׁבְּדַבְּרָה, כִּי עַל יְדֵי זֶה
יִזְכֶּה לְתִקּוּן וּלְיִשְׁרָאֵל כָּל מִדוּתָיו, וְלִהְיוֹת דְּבוּק בּוֹ יִתְפַּכֵּךְ בְּדַבְּקוֹת
אֲמִתִּית וְנִצְחִית, אֲשֶׁרֵי לוֹ וְאֲשֶׁרֵי חֵלְקוֹ.

וקשר מוהרא"ש נ"י את העגן הנ"ל לפרשת השבוע בקשר
נורא ונפלא מאד, כי הנה פתיב (במדבר כו, נה): אך בגורל
יחלק את הארץ לשמות משות אבתם ינחלו, על פי הגורל
תחלק נחלתו בין רב למעט.

ומלמדנו הכתוב, שארץ ישראל נתחלקה לשבטים על פי גורל,
שכל נשיא העלה בידו שם שבטו ושם נחלתו, והגורל עצמו
היה צווח ואומר, אני הגורל עליתי לגבול פלוני לשבט פלוני
(פרוש רש"י שם פסוק נ"ד, על פי דברי הגמרא בבבא בתרא קכב ע"א). ויש
להבין, למה הצרכה ארץ ישראל להתחלק דיקא באפן פלאי
כזה, שכל אחד יעלה בידו שם שבטו ושם גבולו, והגורל
בעצמו היה מדבר אליהם, ולא היה מספיק שאלעזר הכהן,
שהיה מלבש באורים ותומים, יאמר ברוח הקדש, גבול פלוני
לפלוני?

והנה על פי דברי רבנו ז"ל הנ"ל מובן העגן מאד, כי ארץ
ישראל היא מקום התגלות האמונה, ושם משלמים לכל אדם
מדה בנגד מדה, ואת זאת הראו לנשמות ישראל בתחלת
חלוקת הנחלות, שכל אחד ואחד קבל את הגבול ואת הנחלה
שלו, כפי שרש נפשו ותקון מדותיו, והיה מפיל על כל שבט
להשלים עצמו עם הגורל שלו, ולמצא את ההשגחה העליונה

שיש בתוך נחלתו, ולכן התנגלתה להם התחלקות הנחלות באפן פלאי פלאות, כדי שיראו, שכל גבול מיוחד אך ורק לאותו שבט, ולא שיש להרהר אחרי החלוקה כלל, כי כל אחד הוציא שמו ושם שבטו מן הגורל, כפי שאמר אלעזר הכהן מקדם ברוח הקדש, ואחר כך הגורל בעצמו היה צונח ואומר, אני הגורל עליתי לגבול פלוני, ללמד, שכל אחד קבל כפי שרשו ומדותיו, ועליו להשלים את עצמו עם גורלו, ולמצא ההשגחה עליונה שבתוכו.

ונה מה שאמרו חכמינו הקדושים לגבי שבט זבולון ונפתלי (מגלה ו' ע"א), זבולון מתרעם על מדותיו הנה, שנאמר (שופטים ה, יח): "זבולון עם הרף נפשו למות", מה טעם? משום דנפתלי על מרומי שדה", אמר זבולון לפני הקדוש ברוך הוא, רבוננו של עולם, לאחי נתת להם שדות וכרמים, ולי נתת הרים וגבעות, לאחי נתת להם ארצות, ולי נתת ימים ונהרות, אמר לו, בלן צריכין לך על ידי חלזון וסירת וזוכית לבנה, שנאמר (דברים לג): "עמים הר יקראו וגו', עין שם. ופרש רש"י, מתרעם על מדותיו, על מזלו שנמדד לו מן השמים מדה שאינו חפץ בה, עין שם.

ואלו הם ממש דברי רבנו ז"ל הנ"ל, שבארץ ישראל הכל נמדד מדה פגוד מדה, ובתחלה לא הבין זבולון למה מגיע לו חלק כזה של הרים וגבעות, ומה המדה פגוד מדה שבתוכה, אבל אחר כך נתגלה לו שהחלזון, ומרית, וזכוכית לבנה יהיו פחלקו דיקא, וכלם יבואו אליו לפרקמטיא, ואז נחה דעתו, וכן הוא בכל ענין, שתמיד מודדים לאדם כפי המדות שלו, ונותנים לו חלק ונחלה כפי תפקידו וגורלו, ועליו לחפש ולבקש את ההשגחה עליונה בדבר, ואז פנדאי יזכה למצא אותו ולעבדו יתברך על ידו, והקדוש ברוך הוא יזכנו להגיע אל שלמות תקון האמונה, ולמצא השגחתו יתברך בתוך חלקינו וגורלינו, עדי גובה לעלות ולהכליל בו יתברך לגמרי, מעתה ועד עולם; אמן ואמן.

רַעַא דְרַעוּיָן

סְעוּדָה שְׁלִישִׁית פְּרִשְׁת פְּנֵחִם ה'תשע"א

בְּסְעוּדָה שְׁלִישִׁית, סְעוּדַת רַעַא דְרַעוּיָן, דְּבַר מוֹהֲרָא"ש ג'י
דְבוּרִים נוֹרְאִים וְנִפְלְאִים מְאֹד עַל פִּי דְבָרֵי רַבְּנֵי ז"ל לְקוּמֵי
מוֹהֲר"ן חֶלֶק א' סִימָן רי"ז, הַמְדַבֵּר מִחֲדָשׁ תַּמּוּז, עֵינֵי שָׁם.

פֶּתַח וְאָמַר מוֹהֲרָא"ש ג'י, רַבְּנֵי ז"ל אָמְרֵי, כְּתִיב (מְלָאכֵי ג, כב),
זְכֵרוּ תִזְכֹּרֶת מַ'שָּׁה רָאשֵׁי תַבּוֹת תַּמּוּז חֶסֶר וְאוֹ, פִּי אֲזִ
בְּתַמּוּז צְרִיכִים לְהַמְשִׁיךְ הַזְכָּרוֹן לְתַקֵּן הַשְּׂכָחָה, פִּי אֲזִ
נִתְהַוָּה הַשְּׂכָחָה, פִּי עַל יְדֵי הַלּוּחוֹת שֶׁנִּשְׁתַּבְּרוּ בְּחֲדָשׁ
תַּמּוּז נִתְהַוָּה הַשְּׂכָחָה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכָרוֹנָם
לְבָרְכָה (עֲרוּבִין נד ע"א): 'אֶלְמָלָא לֹא נִשְׁתַּבְּרוּ הַלּוּחוֹת
הֲרֵאשׁוֹנוֹת לֹא נִשְׁתַּבְּחָה תוֹרָה מִיִּשְׂרָאֵל', וְעַל כֵּן חֶסֶר וְאוֹ
מִתַּמּוּז, פִּי מֵאַחַר שֶׁנִּשְׁתַּבְּרוּ הַלּוּחוֹת גִּסְתַּלַּק הַנּוֹא, פִּי
הַלּוּחוֹת הֵם בְּחִינַת וְאוֹ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכָרוֹנָם
לְבָרְכָה (בְּבֵא בַתְּרָא יד ע"א): 'הַלּוּחוֹת אָרְכָן שֶׁשָּׂה וְרַחֲבָן

ששה: גם זמן מ'תן ת'זרתנו ראשי תבות תמו"ז, פי בתמוז נתנו הלוחות, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (יומא ד' ע"ב). וגם כאן חסר ואו, מחמת שאז נשתפרו הלוחות שהם בחינת ואו; עד כאן לשון רבנו ז"ל.

והסביר מוה"קא"ש נ"י, פי הנה רבנו ז"ל מגלה בתורה זו, סגלת ח'דש תמוז, אשר הוא מסגל לתקן פגם שבחת התורה, שהיתה בח'דש תמוז על ידי שבירת הלוחות, וכמו שאמרו חכמינו (ערוכין גר ע"א), אלקלא לא נשתפרו הלוחות הראשונות, לא נשתפחה תורה מישראל, ועקר הדרך לתקן פגם זה, על ידי שחוזרים הרבה על דברי תורה פעם אחר פעם, עד שמבטלים את כח השבחה, ואז רואים שגם בתוך השבחה יש ברכה, פי דיקא מחמת שלומדים ושוכחים, מחמת זה לומדים בכל פעם עם חשק חדש, וכמו שאמר רבנו ז"ל (שיחות הר"ן סימן כו), שאצל העולם שבחה הוא חסרון גדול, אבל אצלי שבחה היא מעלה גדולה, פי על ידי שבחה יכולים לשבח כל העבר ולעשות תמיד התחלה חדשה, וגם ללמד בכל פעם עם חשק חדש, עין שם.

נמצא, שדיקא בח'דש תמוז שגשתפרו הלוחות והתהוות שבחת התורה, נתן להפך הכל למוכה, ולהשתמש עם

השכחה לעבודת השם יתברך, הינו לעשות התחלה חדשה וללמד תורה עם חשק חדש.

ולכן תמו"ז ראשי תבות ז'מן מ'מן ת'ורננו, וגם ראשי תבות ז'כרו ת'ורת מ'שה, פי דיקא ב'חדש תמוז, יכולים לעשות התחלה חדשה בעבודת השם יתברך כמו בשעת מתן תורה, ולזכות לזרון התורה באמת, פי על ידי הלמוד ברצון וחשק חדש, יכולים להפך הפל לטובה, ולזכות לזרון התורה באמת.

וזה ענין חסר נא"ו שב'ראשי תבות ז'מן מ'מן ת'ורננו, וז'כרו ת'ורת מ'שה, פי נא"ו מ'מנות על התורה הקדושה, הן תורה שבכתב והן תורה שבעל פה, פי הלוחות, שהם עקר תורה שבכתב, היו ארפן ו' ורחפן ו', והמשניות שהן עקר תורה שבעל פה, הם ששה סדרים, ודיקא ב'חדש תמוז צריכים לעשות התחלה חדשה ללמד תורה שבכתב ותורה שבעל פה בהתמדה גדולה ובחשק עצום, כדי להמשיך את האות נא"ו מחדש, ולתקן את השכחה שארעה בתוצאה משבירת הלוחות, ואז זוכה לתקון המוחין, שהוא תקון הברית, שגם מרמז באות נא"ו, שהיא הספירה הששית הנקראת מדת היסוד, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (פסחים ה' ע"א) כל מקום שנאמר נא"ו, מוסף הוא על הראשונים, הינו תוספת קדשה

וְמַהֲרָה, שְׁמִירַת הַבְּרִית (לקוטי מוה"ר חלק א' סימן יא), כִּי עַל יְדֵי חֲטָא הָעָגֹל, שְׁהִיָּה בְּחֻדְשׁ תַּמּוּז, שְׁהִיָּה כְּלוּל מִשְׁלֹשׁ עֲבֻרוֹת, עֲבוּדָה זָרָה, גְּלוּי עֲרִיזוֹת וְשִׁפְיכוֹת דְּמַיִם, עַל יְדֵי זֶה פָּגְמוֹ בְּהַמּוֹחִין וְנִחְסַר אוֹת נְא"ו, שֶׁהוּא סְפִירַת הַיְסוּד, וְנִגְרְמוֹ עַל יְדֵי זֶה שִׁכְחַת הַתּוֹרָה, אֲבָל עַל יְדֵי שְׁמַתְעוּרָרִים בְּחֻשָׁק חֻדְשׁ לְלַמֵּד תּוֹרָה שֶׁבְּכַתָּב וְתוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה, עַל יְדֵי זֶה חוֹזְרִים וּמְתַקְנִים אֶת הַמּוֹחִין, שֶׁהוּא תַקּוּן הַבְּרִית, וּמְחִזְרִים אֶת הָאוֹת נְא"ו לְמַקּוּמָהּ.

וְזוּהִי הַמַּעֲלָה הָעֲצוּמָה שֶׁל לַמּוֹד מִשְׁנֵינּוֹת, שֶׁהֵם שֹׁשׁ סְדָרִים, בְּחִינַת ו', שִׁזוּז הִיא צוּרַת מַקָּל, לְהַכּוֹת בּוֹ אֶת הַיִּצָּר הָרַע, שְׁרוּצָה לַעֲשׂוֹת אָדָם מִשְׁנָע מִמֶּשׁ (לקוטי מוה"ר חלק א' סימן א'), כִּי יֵשׁ לַמִּשְׁנֵינּוֹת כַּח גְּדוֹל לְהַכְנִיעַ אֶת הַיִּצָּר הָרַע וּלְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ נְשִׁמָּה חֻדְשָׁה, כִּי מִשְׁנָה אוֹתִיּוֹת נִשְׁמָה, וְאוֹתִיּוֹת מִשְׁנָה, כִּי יֵשׁ בָּהּ כַּח "לְשׁוֹנֹת" אֶת כָּל טֵבַע אָדָם לְגַמְרֵי, וּבִפְרָט אִם זוֹכֵה לִזְמַר ח"י פְּרָקִים מִשְׁנֵינּוֹת, הוּא תַקּוּן גְּדוֹל וְנוֹרָא מְאֹד, וּכְמוֹ שֶׁנֶּתַן רַבְּנוּ ז"ל תַקּוּן זֶה לְכַפָּה מֵאַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ, וּמוֹהֲרַנְתָּ ז"ל בְּתוֹכָם, לִזְמַר ח"י פְּרָקִים מִשְׁנֵינּוֹת (שיחות ה"כ"ן סימן קפה), כִּי עַל יְדֵי אֲמִירַת ח"י פְּרָקִים מִשְׁנֵינּוֹת, הָרִי יֵשׁ בְּיָדוֹ שְׁלֵשָׁה מַקְלוֹת, שֶׁהֵן שְׁלֹשׁ פְּעָמִים נְא"ו, וְעַל יְדֵי זֶה מִכָּה הַיִּצָּר הָרַע שֶׁל כָּל שְׁלֵשֶׁת הָעֲבֻרוֹת: עֲבוּדָה זָרָה, גְּלוּי עֲרִיזוֹת, וְשִׁפְיכוֹת דְּמַיִם,

והורג אותו לְגַמְרֵי, וְגַם מִשְׁנֵה בְּגִמְטָרֵיא פְּרָנָס"ה, כִּי לְמוֹד מִשְׁנֵיּוֹת מִסְגָּל מְאֹד לְהַמְשִׁיךְ שְׁפַע שָׁל פְּרָנָסָה עַל הָאָדָם, וְלִכְּן אֲשֶׁרֵי הַזֹּכֶה לְהַגֹּת הַרְבֵּה בַתּוֹרָה, וְלֹאֵר הַרְבֵּה פְּרָקִים מִשְׁנֵיּוֹת תְּמִיד, וּבְפָרָט בְּחֹדֶשׁ תַּמּוּז, כִּי עַל יְדֵי זֶה יִזְכֶּה לְהַשְׁלִים הָאוֹת נֶא"ו שְׁנַחֲסָרָה מִתַּמּוּז עַל יְדֵי שְׁבִירַת הַלְּוִיחֹת, וַיִּמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ תַקּוּן הַבְּרִית וְזָכְרוֹן הַתּוֹרָה, וְעוֹלָמוֹ יִרְאֶה בְּחַיָּיו, אֲשֶׁרֵי לוֹ וְאֲשֶׁרֵי חֶלְקוֹ.

וְקִשֶׁר מוֹהֲרָא"ש נ"י אֵת הָעֲנָן הַנִּל לְפָרָשַׁת הַשְּׁבוּעַ בְּקִשֶׁר זֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד, כִּי הִגֵּה כְּתִיב (בַּמִּדְבָּר כה, יב): "לִכְּן אָמַר הַנְּנִי נוֹתֵן לוֹ אֵת בְּרִיתִי שְׁלוֹם"; וְקָבְלוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (קַדוּשִׁין סו ע"ב), שֶׁהוּא"ו שָׁל שְׁלוֹם קְטִיעָא, וַיֵּשׁ לְהַבִּין מֵהוּ עֲנָן נֶא"ו קְטִיעָא זֹאת, וְלָמָּה נִכְתַּב בֵּן בְּשִׁכְרוֹ שָׁל פְּנָחָס שְׁקִנָּא עַל מַעֲשֵׂה זְמֹרִי? וְהִגֵּה לְפִי דְבָרֵי רַבֵּנוּ ז"ל הַנִּל מוֹכֵן הָעֲנָן מְאֹד, כִּי הָאוֹת נֶא"ו מְרַמְזֵת עַל תּוֹסֶפֶת קְדָשָׁה וְטַהֲרָה וְתַקּוּן הַבְּרִית, וּפְנָחָס קָנָא אִזּוּ בְּמִסִּיכַת נֶפֶשׁ עַל מַעֲשֵׂה זְמֹרִי, שְׁתִּיהַ פְּנָם הַבְּרִית, כְּחֻמָּא לִיְצֻלָּן, וְהַמְשִׁיךְ קְדָשָׁה גְּדוּלָּה עַל גְּשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי קִנְיָתוֹ, וְלִכְּן קָבַל בְּשִׁכְרָה זֹאת אֵת בְּרִיתִי שְׁלוֹם, שֶׁהוּא עֲנָן תַקּוּן הַבְּרִית, תַקּוּן הַמוֹחֲזֵן, שֶׁהוּא עֶקֶר שְׁלָמוֹת הָאָדָם, וּפְנָחָס מְמַשִּׁיךְ לְטַהֵר גְּשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מִפְּנָם זֶה, כִּי פְּנָחָס זֶה אֱלֹהֵהוּ (בְּבֵא מִצִּיעָא קִיד ע"ב, וּבְרַשִׁי שָׁם), וְאֱלֹהֵהוּ בָּא בְּכָל מְקוֹם שְׁמִקְיָמִים

מִצְנֹת בְּרִית מִיֵּלָה, וּמַעֲדֵי שְׁנֵשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מְקִימִים מִצְוֹת ה',
 וְעוֹסְקִים בְּמִצְנֹת מִיֵּלָה שֶׁהוּא תִקּוּן הַבְּרִית, אֲבָל הֵנָּה עֲדֵן
 קְמִיעָא, כִּי אֵף עַל פִּי שֶׁהִתְחִיל פְּנִיחָם לְהַמְשִׁיךְ קִדְשָׁת הַנָּא"ו,
 שֶׁהוּא תִקּוּן הַבְּרִית, אֲבָל עֲדֵן לֹא נִשְׁלַם עַד שְׂיָבֹוא אֱלֹהֵיו
 וַיִּבְשֵׁר אֶת הַגְּאוּלָּה, וְאָז יִהְיֶה הַתִּקּוּן הַשְּׁלֵם, כִּי אֵף עַל פִּי
 שְׂבָטָלוֹ אֲנָשֵׁי בְּנֵסֶת הַגְּדוּלָּה אֶת הַיִּצָּר הַרַע שֶׁל עֲבוּדָה זָרָה,
 אֲבָל אֶת הַיִּצָּר הַרַע שֶׁל גְּלוּי עֲרִיזוֹת לֹא יָכֹלוּ לְבַטֵּל לְגַמְרֵי, כִּי
 רָאוּ שֵׁשׁ בְּזֵה קִיּוּם הָעוֹלָם (יִזְמָא סט ע"ב), וְלָכֵן נִשְׁאַרָה הַנָּא"ו
 קְמִיעָא וַחֲסָרָה, אֲבָל יַעֲקֹב אָבִינוּ לָקַח מֵאֱלֹהֵיו הַנְּבִיא חַמְשָׁה
 נוּי"ן בְּתוֹרַת מִשְׁכּוֹן, שְׂיָבֹוא לְבִשֵׁר הַגְּאוּלָּה, וַיִּשְׁלִים נִשְׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל בָּאוֹת נָא"ו שֶׁהוּא תִקּוּן הַבְּרִית, כִּי חֲמֵשׁ פְּעָמִים פְּתִיב
 בְּתוֹרָה יַעֲקוֹב מֵלֹא נָא"ו, וְחֲמֵשׁ פְּעָמִים פְּתִיב אֱלֹהֵי חֶסֶד נָא"ו,
 שְׂיַעֲקֹב לָקַח מֵאֱלֹהֵיו מִשְׁכּוֹן שְׂיָבֹוא עִם מְשִׁיחַ לְבִשֵׁר הַגְּאוּלָּה
 (כְּמוֹכָא בְּאֵן בְּבַעַל הַטּוֹרִים), וְלָכֵן אֵף עַל פִּי שֶׁלְעַת עֵתָה הֵנָּה עֲדֵן
 קְמִיעָא וַחֲסָרָה, אֲבָל בְּקִרְוֹב תִּהְיֶה נִשְׁלֵמַת עַל יְדֵי פְּנִיחָם בְּעֲצֻמוֹ
 שֶׁהוּא אֱלֹהֵיו, וְלָכֵן תְּמִיד קוֹרֵין פְּרָשַׁת פְּנִיחָם בְּשִׁבְתוֹת שֶׁל חֲדָשׁ
 תַּמּוּז, כִּי אֵז עוֹסְקִים בְּיֹתֵר בְּתִקּוּן הָאוֹת נָא"ו שֶׁחֲסָרָה מֵרֵאשִׁי
 תְּבוֹת זְמַן מִתֵּן תּוֹרַתְנוּ, וְזִכְרוּ תּוֹרַת מוֹשֶׁה, שֶׁהוּא הִיָּה עִסְקוֹ
 שֶׁל פְּנִיחָם, לְהַמְשִׁיךְ קִדְשָׁת הַנָּא"ו שֶׁהוּא תִקּוּן הַבְּרִית עַל
 נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל.

וַיְהִי עַתָּה ג' פְּעָמִים "קִנְיָה" הַמְזוּכָּר בַּפָּסוּק, בְּקִנְיָאוֹ אֵת קִנְיָתִי
 בְּתוֹכְכֶם וְלֹא כְלִיטִי אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָתִי, וְאִיתָא בְּבַעַל
 הַטּוֹרִים, שֶׁהֵן כְּנִגְדַּ ג' עֲבֻרוֹת שְׁעָשׂוּ, לְזִנּוּת, וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ, וַיִּצְמָד,
 עֵין שֵׁם. כִּי חָטְאוּ כְּמוֹ בַחֲטָא הָעֵגֹל שֶׁהָיָה כָּלוּל מִשְׁלֹשׁ עֲבֻרוֹת,
 עֲבוּדָה זָרָה גְלוּי עֲרִיזוֹת וְשִׁפּוּכוֹת דָּמִים, וּפְנִיחָם הַמְּשִׁיךְ עֲלֵיהֶם
 קִדְּשָׁה מִהָאוֹת וְא"ו כְּדֵי לְכַפֵּר עֲלֵיהֶם, שִׁיפְרִישׁוּ עֲצָמָם מִכָּל
 הַתְּאוֹנוֹת רְעוּת, וַיַּעֲסִקוּ בַתּוֹרָה שֶׁהִיא בְּחִינַת הָאוֹת וְא"ו, וּבִזְהָ
 יָכוֹ וַיִּכְנִיעוּ הַיָּצָר הַרַע לְגַמְרֵי, וְלָכֵן הִתְקַדְּשׁ אִזּוּ בְּקִדְּשַׁת הַכְּהוּנָה
 שֶׁהִיא הַמְּשַׁכֶּת הַתּוֹרָה, וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב (מְלָאכֵי ב, ז): "כִּי שִׁפְתֵי
 כֹהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה יִבְקָשׁוּ מִפִּיהוּ", וַעֲדָן עוֹסֵק לְקִדְּשׁ אֵת
 גִּשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָל עֵת עַל יְדֵי רוּחַ אֱלֹהֵיו, וְהוּא יְבוֹא בְּמַהֲרָה
 לְבָשׂוֹר אֵת הַגְּאוּלָּה וְאֵת בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ, כְּמוֹכָא (בַּעַל הַטּוֹרִים כְּאֵן)
 אֲשֶׁר מְשִׁי"ח אוֹתִיּוֹת יִשְׁמ"ח, שְׁוֵה יִהְיֶה עֶקֶר שְׂמֻחָתָם שֶׁל
 יִשְׂרָאֵל. וְהַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ יִזְכְּנוּ לְהַמְּשִׁיךְ עַל עֲצָמֵנוּ וְזָרוֹן הַתּוֹרָה
 בְּיָמֵינוּ אֵלּוּ עַל יְדֵי הַתְּמַדַּת הַתּוֹרָה וְלִמּוּד מִשְׁנֵיּוֹת, וְנִזְכָּה
 לְרֵאוֹת בְּקִרְוֹב בְּהַתְּגַלּוֹת אֱלֹהֵיו וּבְבִיאַת הַמְּשִׁיחַ בְּמַהֲרָה
 בְּיָמֵינוּ, אָמֵן וְאָמֵן.

